

[Holger Larsen.]

muligvis gaar med til at dække Under-skuddet. Paa den Konto kom Prisen paa Lobescowes ned til 1 Kr. Der blev ingen Lobescowes lavet.

Imidlertid gik Søndagen hen i, jeg kan godt sige, fuldkommen Haabløshed for Passagererne. Da Klokkeren var 4, vilde vi afsende et Radiotelegram; Radioen var lukket efter Kl. 4, man kunde ikke radiotelefonere fra Skibet, skønt man skulde synes, at det var naturligt, om man kunde bruge Radioen naar som helst. Passagererne blev imidlertid inddelt i Hold for at skulle ned til Middag. Det første Hold kom ned Kl. 12; og det sidste skulde ned Kl. 2 eller 2½. Da Klokkeren blev 4, havde tre Hold været nede. Med de to Hold var det gaaet nogenlunde, ved det tredje Hold brød det sammen, og da det fjerde Hold skulde ned, brød Kokken sammen, han havde faaet Influenza og maatte gaa til Sengs. Ærede Medlemmer vil forstaa, at alle disse Jobposter maatte indvirke paa Passagererne. Saa blev der sat en anden Mand til at stege dette Kød. Jeg skal sikaane ærede Medlemmer for en Beskrivelse af, hvordan det saa ud, da det Kl. 6 blev serveret. Nu skulde de første Hold ned og have Lobescowes, den, som vi havde arbejdet paa at faa nedsat i Pris. Der var ingen til at lave Lobescowes. Saa kom Haabløsheden igen over Passagererne. Vi gik Natten i Møde og skulde altsaa udsættes for de samme Forhold som den foregaaende Nat. Resultatet blev en Passagersammenkomst og et frygteligt Telegram, et Telegram, som i stærke Ord beskrev den Elendighed, der var om Bord, et Telegram, som ogsaa blev censureret, et Telegram, som jeg blev opfordret til at underskrive. Jeg nægtede det ud fra den Betragtning, at vi havde henvendt os til Trafikministeren, og at jeg haabede, at han efter det Telegram, vi havde afsendt, havde foretaget sig noget. Jeg har senere erfaret, at den højtærede Trafikminister en Time efter at have faaet vort Telegram sendte „Lillebjørn“ af Sted. Jeg takker den højtærede Trafikminister derfor. Jeg er dog ikke saa opfyldt af Taknemmelighed, det skal jeg ikke kunne sige, for det var 28 Timer efter, at Skibet var gaaet fast derude og havde tabt sin Skrue. Altsaa 28 Timer efter, at Skibet var blevet Havarist, foretog man sig fra Statsbanernes Side dette: at sende „Lillebjørn“ derned. Der var ikke andet at gøre, der maatte skaffes Hjælp. Jeg er ikke utilfreds med, at man sendte „Lillebjørn“ af Sted. Jeg mener ogsaa, at de Kommuner, som nu beklager sig over, at

„Lillebjørn“ er taget væk fra deres Havne, naturligvis ikke har tænkt paa dette specielle Tilfælde, hvor „Lillebjørn“ maa ile en Havarist til Hjælp, men kun har tænkt paa det, at den forblev dernede paa Bælt-overfartsstedet, hvor man fra Statsbanernes Side burde have skaffet sig andet Materiel.

Saa kom endelig Ministerens Svartelegram Kl. 6 Søndag Aften med Meddelelse om, at i Løbet af Natten vilde „Lillebjørn“ komme til for at sejle Passagererne til Nyborg den næste Dag. Jeg forsikrer den ærede Forsamling, at jeg har aldrig — jeg har dog set en Del — set Haabløsheden afløses af saa stærk en Glæde som her. Nu gik det i Grunden først rigtig op for mig, hvor deprimeret hele denne Forsamling havde været. Voksne, stærke, raske Mandfolk var vel i Stand til at tage Situationen nogenlunde med Ro, men den Udløsning, der kom ved dette Telegram, viste mig alligevel, hvor deprimeret hele Flokken af Passagerer havde været.

Hvad var der saa at gøre? Da der jo skulde gaa en Nat til, var der ikke andet at gøre end at søge at faa disse Passagerer oplevet paa en eller anden Maade, og vi var da nogle Stykker, som satte os i Spidsen, der blev arrangeret Sang, Musik, Optræden og Bal. Man har kunnet læse i en Venstre nærstaaende Avis, hvor godt Passagererne har haft det, der har været Bal om Bord. Ja, Balsalen var Kahytten, og selve Dansegulvet var paa Størrelse med Formandspladsen her, saa til 250 Passagerer var det ikke overdaadigt. Nej, jeg vil hellere sige, at de dansede af Fortvivlelse, de skulde have Natten til at gaa. Da Klokkeren saa blev 1, begyndte Folkevandringen ud i den raa Nat for at spejde efter „Lillebjørn“. Men der kom ikke nogen „Lillebjørn“, det var Isbryderen „Mjølner“, som kom, og som slet ikke vakte den Glæde, som „Lillebjørn“ vilde have vakt hos Passagererne, for for det første vidste de, at Pladsforholdene var ikke bedre paa „Mjølner“ end paa „Tyr“, og for det andet vidste de, at „Mjølner“ ikke var i Stand til at forcere Isen ind til Nyborg, men uvægerligt maatte føre dem tilbage til Korsør.

Imidlertid gik Natten, og om Morgenen skete der igen noget, som er lige ved at være Mytteri, idet Passagererne forlod Skibet. 7—8 Mennesker sprang først ned paa Isen og begav sig paa den lange og ikke ufarlige Vej over til Nyborg. Jeg gad se, hvorledes Statsbanerne vilde have baaret Ansvaret, hvis nogle af disse Mennesker var omkommet. En Time senere sprang 3 andre Passagerer, bl. a. en Kvinde, over Bord,